

Дівчина у потягу

Про книгу

Рейчел щодня сідає на той самий потяг. Проїжджаючи повз затишні приміські будиночки, вона щодня бачить подружню пару, яка снідає на веранді. Рейчел подобається спостерігати за ними, адже їхнє життя видається їй більш радісним, ніж її власне. Але одного разу в цьому безтурботному раю, яким вона уявляє їхню оселю, жінку спіткає дещо приголомшливе. У поліції Рейчел не повірять...

ГОЛОВНА КІНОПРЕМ'ЄРА СЕЗОНУ!

СВІТОВИЙ БЕСТСЕЛЕР!

ТЕ, ЩО ТИ
ПОБАЧИШ,
ЗРОБИТЬ
ТОБІ
БОЛЯЧЕ

ДІВЧИНА
У
ПОТЯГУ

ПОЛА ГОУКІНЗ

Paula Hawkins

THE GIRL
ON THE TRAIN

A Novel

Пола Гоукінз

ДІВЧИНА
У ПОТЯГУ

Роман

Переклад з англійської Іни Паненко

ХАРКІВ КЛУБ
СІМЕЙНОГО
2016 ДОЗВІЛЛЯ

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2016

ISBN 978-617-12-2243-4 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:

Hawkins P. The Girl on the Train : A Novel / Paula Hawkins. — London : Doubleday, 2015. — 320 р.

Електронна версія створена за виданням:

Гоукінз П.

Г74 Дівчина у потягу : роман / Пола Гоукінз ; перекл. з англ. І. Паненко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 320 с.

ISBN 978-617-12-1533-7 (укр.) (дод. наклад)

ISBN 978-08575-2231-3 (англ.)

Найочікуваніша екранізація! Дізнайтеся справжню історію, яка надихнула режисерів і продюсерів!

Рейчел щодня сідає на той самий потяг. Проїжджаючи повз затишні приміські будиночки, вона щодня бачить подружню пару, яка снідає на веранді. Рейчел подобається спостерігати за ними, адже їхнє життя видається їй більш радісним, ніж її власне. Але одного разу в цьому безтурботному раю, яким вона уявляє оселю подружжя, жінку спіткає дещо приголомшливе. У поліції Рейчел не повірять...

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)

© Storyteller Distribution Co., LLC, обкладинка, 2016

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2016

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2016

Цей твір є цілковитою вигадкою. Будь-який збіг з реальними людьми
чи подіями є випадковим

Її поховали під білою берізкою, біля старої залізничної колії, і лише пірамідою з каменів позначено місце її поховання. Насправді це лише невеличка купка камінців. Я не хотіла привертати увагу до її могили, але й не можу залишити її без спогадів. Тепер вона знайде тут спокій, ніхто її не турбуватиме, а тишу порушуватимуть лише пісні птахів і гуркіт потягів.

Одна — задля смутку, дві — задля радощів, три — задля дівчини. Три — задля дівчини. Я застрягла на трьох. Не можу рахувати далі. Голова гуде від звуків, у роті в'язко від крові. Три — задля дівчини. Я чую гомін сорок, вони сміються, дражнять мене, хрипло гелґотять. Очікуй звістки. Сумної звістки. Тепер я бачу їх. Чорних на тлі блакитного неба. Не птахів. Щось інше. Щось наближається. До мене хтось звертається: «А зараз дивись. Подивись, до чого ти мене довела? Що ти змушуєш мене робити?»»

Рейчел

П'ятниця, 5 липня 2013 року

Ранок

Біля залізничної колії лежить купка одежі. Щось блакитне — напевно, сорочка — з брудно-білим. Можливо, це простий мотлох, який вітром принесло з порослого чагарником берега річки. А можливо, це залишили залізничники, які працювали на цій ділянці колії, — вони тут часті гості. А можливо, взагалі щось інше. Мама завжди казала, що в мене надто жива уява. І Том так уважав. Нічого не можу із собою зробити: тільки-но побачу або якийсь непотріб, або брудну футболку чи один черевик — одразу ж починаю гадати, де другий. З якої ноги вони впали.

Потяг штовхається, ляскає та зі скрипом знову починає рухатися, невеличка купка одежі зникає, а ми тягнемось далі, до Лондона, зі швидкістю жвавого бігуна. Деякі пасажери за моєю спиною роздратовано зітхають, але нічого не вдієш. Потяг о 8:04 з Ешбері до Юстона зі всіма зупинками може випробовувати терпіння навіть найзагартованішого пасажера, який щодня їздить до міста на роботу. Подорож має тривати загалом сорок чотири хвилини, але таке трапляється дуже рідко: ця ділянка залізничних колій надто стара, зношена, тут безліч проблем із сигнальною системою та постійно ведуться якісь відновлювані роботи.

Потяг повзе; трясеться повз товарні склади та водонапірні вежі, мости, сараї, скромні будинки у вікторіанському стилі, задвірок яких виходить просто на колії.

Я, притиснувши лоба до вікна, дивлюся, як ці домівки проносяться повз, немов панорама у фільмі. Крім мене, такими їх ніхто не бачить; навіть їхні господарі ніколи не дивляться на свою власність із цього боку. Двічі на день мені пропонується зазирнути у їхнє життя. Лише на

मित्. Коли бачиш незнайомих людей, які впевнено почуваються у власному домі, це чомусь заспокоює.

У когось дзеленчить телефон — недоречно жвава та оптимістична мелодія. Ніхто не поспішає відповідати, телефон усе дзеленчить. Я відчуваю, як сунуться мої попутники, шарудять газетами, знервовано стукають по клавіатурі своїх ноутбуків. Потяг крениться та повертає, уповільнюючись, коли наближається до червоного сигналу. Я намагаюсь не підводити очей, продовжую читати газету, яку мені впхнули на вокзалі, але слова застять очі, нічого цікавого я не бачу. Натомість із думки не йде та купка одежі, яку залишили біля залізничної колії.

Вечір

Я підношу до рота бляшанку й роблю ковток джину, заздалегідь змішаного з тоніком. Шипучий, гострий на смак та прохолодний напій смакує нашою першою з Томом сумісною відпусткою: рибальським селищем на баскському узбережжі у 2005 році. Уранці ми перепливали відстань з кілометр до невеличкого острівця в затоці, кохалися на таємних, захищених від сторонніх очей пляжах, а вечорами сиділи в барі, потягували міцний, гіркуватий джин із тоніком, спостерігали, як на пляжі під час відпливів футболісти розігрують досить безладні матчі — по 25 гравців у кожній команді.

Роблю другий ковток, потім ще один; бляшанка вже порожня, але мене це не турбує — у пакеті біля ніг маю ще три. Сьогодні п'ятниця, тож мене не гризе сумління через те, що я пиячу просто в потягу. Хвала Господу, уже п'ятниця! Можна розважатися.

Нас очікують дивні вихідні — так нас переконують. Сяє сонечко, на небі ані хмаринки. У минулі часи ми б, напевно, поїхали до лісу Корлі на пікнік, прихопивши газети, і весь день ніжилися б на ковдрі в сонячних променях, потягуючи вино. А коли б повернулися додому, запросили б на шашлики друзів або вирушили б до «Рози» посидіти на відкритій веранді пивного паба, впродовж дня обличчя наші почервоніли б від сонця та випитого алкоголю, а ввечері ми попленталися б додому під ручку й поснули просто на дивані.

Сліпуче сонце, безхмарне небо, немає з ким пограти, ні чого робити. Жити так, як я живу на сьогодні, куди важче влітку, коли забагато денного світла і так мало темряви; коли всі гуляють, коли всі кричущо, настирливо щасливі. Це виснажує, людина погано почувається, якщо не приєднується до загального щастя.

Попереду нескінченні вихідні, цілих сорок вісім пустих годин, які маю чимось наповнити. Я знову підношу бляшанку до рота, але жодної краплини не залишилося.

Понеділок, 8 липня 2013 року

Ранок

Яке полегшення — знову опинитися у потягу на 8:04! І річ не в тім, що я не можу дочекатися, коли дістануся Лондона та почнеться робочий тиждень — я не надто хочу взагалі бути в Лондоні. Хочу просто відкинутися на м'яке, продавлене велюрове сидіння, відчутти тепле сонечко, що струменить крізь вікно, мірний рух потяга, заспокійливий стукіт коліс. Краще бути тут, розглядати будинки вздовж залізничного полотна, ніж в іншому місці.

Десь на середині шляху пошкоджено сигнал. Мені здається, що він узагалі не працює, бо майже завжди він червоний; ми часто тут зупиняємось, іноді лише на кілька секунд, іноді на декілька хвилин. Якщо я влаштовуюсь у вагоні «Д» (як я зазвичай роблю) і потяг зупиняється на червоний сигнал (як зазвичай відбувається), мені відкривається чудовий краєвид на мій улюблений будиночок: номер п'ятнадцять.

Номер п'ятнадцять майже нічим не відрізняється від решти будинків уздовж залізничної колії: у вікторіанському стилі, суміжна із сусіднім домом стіна, два поверхи, вікна виходять на вузький доглянутий двір, який простягнувся метрів на шість до паркану, потім ще кілька метрів безхазяйної землі й далі — залізничні колії. Я знаю цей будинок як власні п'ять пальців. Кожну цеглину, колір фіранок у спальні нагорі (бежевий з темно-синім візерунком). Знаю, що фарба на рамі вікна у

ванній кімнаті почала лущитися, а на даху праворуч бракує чотирьох черепиць.

Ще мені відомо, що теплими літніми вечорами мешканці цього будинку, Джейсон та Джесс, через засклені двері іноді виходять на імпровізовану терасу на даху кухні. Вони ідеальна «золота пара». У нього темно-золотаве волосся, кремезна статура. Він добрий, міцний мов кам'яна стіна. А ще він любить сміятися. Вона з тих крихітних жінок-пташок: бліда білявка-красуня з коротким волоссям. Худорлявої статури, якій саме личать такі зачіски, виразні вилиці, поцятковані ластовинням, витончене підборіддя.

Поки ми застрягли на червоному сигналі, я виглядаю цю пару. Джесс нерідко вранці на терасі, особливо влітку, смакує ранкову каву. Іноді, коли я бачу її, у мене таке відчуття, що вона теж мене бачить, мені здається, що вона дивиться на мене — саме тому мені кортить її помахати рукою. Але я надто сором'язлива. Джейсона я бачу не так часто — він здебільшого на роботі. Але навіть коли їх немає на веранді, я уявляю, чим вони зараз займаються. Можливо, сьогодні в них обох вихідний, вона ще ніжитья в ліжку, поки він готує сніданок. Або вони разом вирушили на пробіжку — як зазвичай роблять такі пари. (Ми з Томом колись бігали разом у неділю: я трохи швидше, ніж зазвичай ходжу, він у півсили, тільки б бігти поруч.) А можливо, Джесс зараз нагорі, у вільній кімнаті, щось малює. Чи вони разом у душі, вона опирається руками на кахель, він обіймає її руками за стегна.

Вечір

Я відвернулася до вікна від решти пасажирів у вагоні, відкоркувала одну з пляшечок «Ченін Бланк», що купила на платформі в Юстоні. Напій зовсім теплий, але й такий згодиться. Наливаю трохи у пластиковий келих, закручую кришку на пляшці й непомітно ховаю її в сумочку. Пиячити в потягу в понеділок неприпустимо, якщо ти не підтримуєш компанію. Я п'ю наодинці.

У потягу я бачу знайомі обличчя — із цими людьми я щотижня подорожую до Лондона та назад. Однак я не знаю, чи впізнають вони

мене.

Вечір видався чарівний: теплий, але не надто спекотний, сонце повільно сідає за обрій, тіні стають довшими, і від променів сонця дерева виглядають золотавими. Потяг грохотить коліями, ми проносимося повз будинок Джейсона та Джесс — у вечірньому сонці вони промайнули, мов марево. Іноді, нечасто, я бачу цю пару, коли повертаюся додому. Якщо немає зустрічного потяга, якщо ми рухаємося досить повільно, то я можу краєм ока побачити їх на веранді. У іншому випадку — наприклад, як сьогодні — я лише собі їх уявляю. Джесс із келихом вина сидітиме на веранді, поклавши ноги на стіл. Джейсон стоятиме поряд, у неї за спиною, поклавши руки дружині на плечі. Я навіть можу уявити дотик його рук, таких заспокоювальних та надійних, відчутти їхню вагу. Іноді ловлю себе на тім, що намагаюся пригадати, коли востаннє в мене був фізичний контакт з іншою людиною. Хоча б обійми або щире потискання руки. І серце судомить.

Вівторок, 9 липня 2013 року

Ранок

Купка одягу, яку я помітила минулого тижня, досі там, біля колії. І виглядає він бруднішим і занапащенішим, ніж кілька днів тому. Десь я читала, що з людини може зірвати одягу в разі зіткнення з потягом. І загибель під колесами поїзда не таке вже й незвичне явище. Як запевняють, від двохсот до трьохсот випадків за рік, тож принаймні один випадок за два дні. Не впевнена, скільки з таких смертей трапляється. Поки потяг повільно тягнувся повз, я прискіпливо вдивлялася у вікно, намагаючись побачити сліди крові. Жодного не розгледіла.

Потяг, як зазвичай, зупиняється на червоний сигнал. Я бачу Джесс, яка стоїть у внутрішньому дворіку, перед скляними дверима. Вбрана в яскраву сукню з малюнком, босоніж. Вона обертається через плече, у бік будинку. Певно, розмовляє з Джейсоном, який готує сніданок. Я не

спускаю погляду з Джесс, з її будинку, а потяг потрохи просувається вперед. Не хочу дивитися на інші будинки, особливо на один із них, за чотири від Джейсонового, на той самий, який раніше належав мені.

Колись я цілих п'ять років мешкала на Бленгейм-роуд, 23, була блаженно щасливою та страшенно нікчемною. Зараз мені несила на нього дивитися. То був мій перший дім. Не батьківський дім, не орендована квартира разом з іншими студентами, а моя перша власна домівка. Не можу на неї дивитися. Ні, хочу не хочу, намагаюся не дивитися — можу й дивлюся. Щодня я наказую собі не дивитися й щодня дивлюся. Несила втриматися, навіть незважаючи на те, що дивитися немає на що. Однак усе, що я там бачу, завдає мені болю. Я так жваво пригадую, що відчувала, коли підвела очі й помітила, як зникли кремові полотняні фіранки з вікон спальні на другому поверсі, натомість з'явилося щось по-дитячому рожеве. Я й досі пам'ятаю біль, який відчула, коли побачила, як Анна поливає кущі троянди біля паркану, як натяглася футболка на випнутому животі, і я до крові прикусила губу.

Міцно заплющила очі, порахувала до десяти, п'ятнадцяти, двадцяти. Усе. Минулося. Нема на що дивитися. Ми прибуваємо на вокзал Вітні, потім знов рушаємо, потяг набирає швидкості, коли передмістя розчиняється у брудному північному Лондоні, будиночки з терасами та верандами змінюють мости й порожні будівлі з розтросченими шибками. Що більше ми наближаємося до Юстона, то більше я занепокоєна. Тиск зростає, як усе минеться сьогодні? Перш ніж ми опиняємося в Юстоні, праворуч, метрів за п'ятсот, тягнеться занепащена низька бетонна будівля. На її стіні хтось намалював стрілу, яка вказувала на напис: «Кінець подорожі». Я розмірковую про купку одягу біля колії та відчуваю, як у горлі наростає клубок.

Вечір

Вечорами я сідаю в потяг о 17:56, він дещо повільніший за ранковий — подорож триває годину й одну хвилину, на цілих сім хвилин довше, ніж ранковий, і це зважаючи на те, що вечірній не стоїть на додаткових зупинках. Проте я не заперечую, бо так само як вранці я не поспішаю

до Лондона, я не кваплюся й щовечора повертатися до Ешбері. І річ не тільки в тім, що це саме Ешбері, хоча містечко як таке доволі непогане, засноване в 1960-х роках, потім розрослося, мов пухлина, у самому серці Бакінгемшира. Нічим не гірше й не ліпше за десяток інших подібних містечок, у самому центрі безліч кав'ярень та крамниць із мобільними телефонами та філіями магазину спортивного та модного одягу «Ді-Джі Спортс», потім квартали передмістя, за ними країна численних кінотеатрів і продовольчих крамниць «Теско». Я мешкаю у красивому (доволі) та новому (доволі) кварталі, у куточку, де комерційне серце міста перетікає в житлове передмістя, але це не мій дім. Мій дім — будинок у вікторіанському стилі вздовж колії, співвласницею якого я є. В Ешбері житло мені не належить, я навіть не орендар — просто мешканка в невеличкій двоповерховій квартирі з двома спальнями, яка належить миролюбній та лагідній Кеті — не знаю, чи колись зможу їй віддячити.

Ми з Кеті товаришували в університеті. Щоправда, ніколи близькими подругами не були. Коли я вчилася на першому курсі, вона мешкала в кімнаті навпроти, ми разом відвідували той самий курс, тому цілком природно, що протягом перших страхітливих тижнів ми заприятелювали, доки познайомилися з тими, з ким у нас було більше спільного. Після першого курсу ми рідко зустрічалися, після навчання наші шляхи взагалі розійшлися, зустрічалися лише час від часу на чиємусь весіллі. Але, коли в мене так склалося, у неї виявилася вільна кімната й пропозиція видалася слушною. Я була настільки впевнена, що переїду до неї лише на кілька місяців, щонайбільше на півроку, іншого виходу я не бачила. Я ніколи не жила сама: від батьків переїхала до гуртожитку, потім мешкала з Томом. Думка жити наодинці мене бентежила, тому я погодилася. Минуло майже два роки.

Мешкати разом не дуже жахливо, Кеті — приємна людина, але надто прагне всіх у цьому переконати. Вона наполягає на тому, щоб усі помітили її тактовність і вишуканість. Її люб'язність величезна, це визначна риса її характеру, тому їй конче потрібно визнання оточуючих, неодноразово, майже щодня, а це дещо виснажує. Але все не надто погано, можна зустріти у співмешканців і більш кепські риси. Ні, у моїй новій (хоча минуло вже цілих два роки) ситуації найбільше мене непокоїть не Кеті, навіть не Ешбері. Найбільше непокоїть втрата

контролю. У квартирі Кеті я відчуваю себе гостею в усіх проявах. Відчуваю це в кухні, де в нас виникає штовханина через брак місця під час приготування вечері. Відчуваю, коли сиджу поряд з нею на дивані, а пульт керування вона завжди міцно тримає в руці. Єдине місце, де я відчуваю себе вдома, — невеличка спальня, де втиснулися лише здвоєне ліжко та письмовий стіл і через тисняву важко пересуватися. Хоча кімната доволі затишна, перебувати там не надто приємно, тому я затримуюсь у вітальні або за кухонним столом, без сил та не в змозі винайти собі місце. Я втратила контроль над усім, навіть над власними думками.

Середа, 10 липня 2013 року

Ранок

Спека наростає. Лише о пів на дев'яту, а день уже задушливий, повітря важке, вологе. Я б віддала перевагу грозі, але небо зухвало безхмарне, біде, блакитне. Витираю піт, що виступив на верхній губі. На жаль, я не купила пляшку води.

Сьогодні вранці я не бачу ані Джесс, ані Джейсона, й прикрі відчуття загострюються. Знаю, що це дурість. Я прискіпливо оглядаю будинок, але нічого не видно. Фіранки на вікнах першого поверху розсунуті, але скляні двері на подвір'я зачинені, сонячне світло відбивається від скла. Двері нагорі, що ведуть на веранду, теж зачинені. Напевно, Джейсон на роботі. Мені здається, він лікар, можливо, працює на одну з тих закордонних організацій. Він постійно напоготові, спакована валіза нагорі шафи; чи то землетрус, чи то цунамі в Азії — він кидає все, хапає валізу та за лічені години вже в аеропорту Гітроу, готовий летіти, рятувати життя людей.

Джесс, зважаючи на зухвалі написи на одязі, кеди фірми «Конверс», вроду та манеру триматися, працює в індустрії моди. Або займається музикою, або рекламою — можливо, вона стиліст чи фотограф. До того ж непогано малює — має певні здібності. Тепер я бачу її у горішній кімнаті для гостей, реве музика, вікна відчинені, у руках вона

тримає пензель, біля стіни — величезне полотно. Вона працюватиме до опівночі; Джейсону відомо, що краще її не турбувати, коли вона пише картини.

Певна річ, насправді я не бачу її. Достеменно не знаю, чи вміє вона малювати, чи гарно Джейсон сміється, чи гарні у Джесс вилиці. З такої відстані розгледіти худорляву статуру неможливо, і сміху Джейсона я ніколи не чула. Жодного разу не бачила їх зблизька. Коли мешкала в домі за чотири будинки від їхнього, вони там ще не жили. Вони тут оселилися вже після того, як я звідти поїхала два роки тому. І мені невідомо, коли саме. Мені здається, я почала помічати їх десь рік тому, і, врешті-решт, сплинули місяці й вони стали для мене чимось важливим.

І їхні імена мені невідомі, тож я мала сама їх назвати. Джейсон — бо він вродливий тією вродою, притаманною акторам британських фільмів, не такий, як Джонні Депп або Бред Пітт, а скоріше, як Колін Ферт або Джейсон Айзекс. А Джесс — лише співзвучно із Джейсоном. До того ж це ім'я їй личить. Таке саме красиве та безтурботне, як вона. Вони пасують одне одному, зліплені з одного тіста. І одразу видно, які вони щасливі. Вони такі самі щасливі, як колись була я. Вони — то ми з Томом п'ять років тому. Вони — те, що я втратила. Те, чим я завжди мріяла бути.

Вечір

Моя сорочка незручно вузька, на грудях плями від вишневих кісточок, гудзики ледь не відриваються, під пахвами вологі, липкі кола. Очі та горло сверблять. Сьогодні ввечері я не надто прагну, щоб потяг плентався довше, хочу скоріше опинитися вдома, роздягнутися, встати під душ і залишатися там, де мене ніхто не бачить.

Дивлюсь на чоловіка навпроти. Він мій одноліток, років із тридцять п'ять, із темним волоссям, посивілим на скронях. Бліда шкіра. На ньому костюм, але піджак він скинув та повісив на сидіння поруч із собою. Перед ним відкритий тоненький сучасний ноутбук. Друкує він повільно. На правому зап'ясті срібний годинник із великим циферблатом — виглядає дорого, мабуть, фірми «Брейтлінг». Чоловік

задумливо пожовує внутрішню поверхню щоки. Певно, нервується. Або глибоко замислився. Друкує важливе повідомлення якомусь колезі в нью-йоркському офісі або ретельно добирає слова для останнього, прощального листа своїй дівчині. Несподівано він підводить очі, наші погляди зустрічаються; він оглядає спершу мене, потім пляшку вина на столі переді мною. І відводить очі. Лише завдяки його стиснутим губам можна здогадатися про його огиду. Він вважає мене огидною.

Я зовсім не схожа на ту дівчину, якою була раніше. Більше я не викликаю бажання, у певному сенсі я збиваю з пантелику. І річ не в тім, що я погладшала, чи в тім, що моє обличчя набрякло через пияцтво та брак сну. Здається, люди бачать, що я щось утратила, це написано в мене на обличчі, помітно в манері триматися, рухатися.

Якось увечері минулого тижня я вийшла з кімнати принести склянку води й підслухала розмову Кеті з Демієном, її приятелем, що сиділи у вітальні. Я зупинилася на порозі та прислухалася.

— Вона дуже самотня, — говорила Кеті, — я по-справжньому через неї непокоюся. Вона постійно сама — її самотність ніхто не розрадить. — А потім вона додала: — У тебе немає якогось приятеля з роботи? Або з регбі-клубу?

А Демієн відповів:

— Для Рейчел? Не сміши мене, Кеті! Не впевнений, що в мене є такі знайомі відчайдухи.

Четвер, 11 липня 2013 року

Ранок

Я мацаю пластир у себе на пальці. Вологий, намок, коли я мила сьогодні вранці філіжанку з-під кави. Пластир здається брудним, вологим і холодним, хоча ще зранку був чистим. Не хочу його відривати, бо надто глибокий поріз. Кеті вдома не було, коли я повернулася, тому я пішла до бару, де продають спиртне із собою, та придбала дві пляшки вина. Випила першу, а потім, скориставшись тим, що Кеті немає вдома, вирішила приготувати собі біфштекс та салат із

зеленню і соусом із червоної цибулі. Здорова, корисна їжа. Напевно, я пішла до ванної кімнати, щоб там прибрати, а потім повернулася й трохи задрімала, зовсім забувши про свої наміри, тому що прокинулася я десь о десятій і почула розмову Кеті та Демієна: він ображався, дивувався, як я насмілилася залишити кухню в такому жалюгідному стані. Кеті пішла нагору, до мене в спальню, тихенько постукала у двері, трохи прочинила. Просунула голову, поцікавилася, як я почуваюся. Я вибачилася, хоча й не знала достеменно, за що вибачаюся. Вона відповіла, що нічого страшного, але чи не проти я прибрати за собою? На дошці для нарізання плями крові, вся кухня смердить сирим м'ясом, біфштекс досі лежить на кухонному столі, аж посірів. Демієн навіть не привітався, лише похитав головою, коли мене побачив, і пішов нагору, до спальні Кеті.

Коли обидва полягали спати, пригадала, що другу пляшку я не відкорковувала, тому відкрила її. Сіла на диван, дивилася телевизор, прикрутивши звук так, щоб вони не чули. Навіть не пам'ятаю, що дивилася, але водночас відчувала себе самотньою, чи щасливою, чи ще якоюсь, бо дуже хотіла з кимось побалакати. Певно, мені настільки кортіло з кимось поговорити, а зателефонувати було нікому — за винятком Тома.

І зараз Том є єдиною людиною, з якою я волію спілкуватися. Журнал дзвінків у моєму телефоні свідчить про те, що я телефонувала йому чотири рази: 11:02, 11:12, 11:54, 12:09. Судячи з тривалості дзвінків, я залишила два повідомлення. Але я пам'ятаю, як залишила тільки перше; гадаю, я просила його мені зателефонувати. Напевно, усе, що я наговорила в обох повідомленнях, не так уже погано.

Потяг здригнувся, зупиняючись на червоний сигнал. Я підводжу голову. Джесс сидить у дворі, п'є каву. Її ноги лежать на столі, голову вона відкинула, ніжитья в сонячних променях. За її спиною я бачу тінь, хтось рухається: Джейсон. Мені кортить на нього подивитися, поглянути на його вродливе обличчя. Хочу, щоб він теж вийшов на вулицю, встав за її спиною, як він робить зазвичай, поцілував у потилицю.

Він не виходить, її голова падає на груди. Якись дивні в неї сьогодні рухи: вона здається більш важкою, пригніченою. Мені хочеться, щоб Джейсон вийшов до дружини, але потяг штовхає вперед, а Джейсона

ніде не видно. Джесс сама. А зараз, навіть попри небажання, я дивлюсь прямо на свій будинок і не можу очей відвести. Скляні двері надвір відчинені, сонячне світло струменить на кухню. Не можу сказати впевнено, насправді не можу, чи то побачила на власні очі, чи то мені примарилося, — але вона там, біля зливальні, миє посуд? А на дитячому стільці, за столом, сидить маленька дівчинка?

Я заплющую очі, дозволяю темряві поглинути себе, доки відчуття смутку не перетвориться на щось більш болюче: спогади. Я не тільки просила його мені зателефонувати. Зараз я пригадую, що плакала. Зізналася йому, що досі його кохаю і завжди кохала. «Томе, благаю, будь ласка, мені потрібно з тобою поговорити. Мені тебе бракує». Ні, ні, ні, ні, ні, ні, ні.

Я маю це визнати, немає сенсу від цього відмахуватися. Цілий день не знайду собі місця, воно накочуватиме хвилями — сильніше, потім слабше, знов сильніше, потім слабше, живіт крутить від сорому, обличчя червоніє, я міцно заплющую очі, немов можу примусити увесь цей біль зникнути. І цілий день я стану себе запевняти: це не найжахливіше, що могло статися, чи не так? Це не найжахливіший мій учинок. Я ж не впала на вулиці, не нагримала на незнайомця. Я не принизила власного чоловіка влітку на пікніку, викрикуючи обра`зи на адресу дружини одного з його приятелів. І ми не звелися битися дома вночі, і я не бігла за ним з ключкою для гольфа, відбиваючи шматки штукатурки в коридорі, куди виходять двері спальні. Я не повернулася на роботу після тригодинної перерви, похитуючись, коли всі на тебе дивляться, а Мартин Майлз підхоплює під руку: «Мені здається, Рейчел, що тобі слід піти додому». Колись я прочитала книжку, яку написала жінка, в минулому — алкоголічка, де вона зобразила, як займалася оральним сексом з двома чоловіками, із якими вона щойно познайомилася в ресторані на одній із багатолюдних центральних вулиць Лондона. Прочитала це та подумала: «Я ще не надто низько скотилася». Це вже поза межами.

Вечір

Я весь день думала про Джесс, не в змозі зосередитися на чомусь іншому, крім того, що побачила сьогодні вранці. Що змусило мене вважати, що щось сталося? З такої відстані я не могла розгледіти вираз її обличчя, але відчувала, коли дивилася на неї, що жінка сама. І не просто сама — самотня. Імовірно, так воно й було: вірогідно, він кудись поїхав, до однієї з тих спекотних країн, куди він мчить рятувати життя. І вона сумує за ним, хвилюється, хоча знає, що він мусив їхати.

Звісно ж, вона сумує за ним, мені також його бракує. Він добрий і сильний — саме таким і має бути чоловік. А ще вони друзі. Я це бачу, мені відомо, як це. Він так і випромінює міць та захист, але це не означає, що вона слабка. Вона теж сильна, але по-іншому; він аж рота роззявляє від захоплення досягненнями її інтелекту. Вона вміє дістатися суті проблеми, розглянути та проаналізувати за той час, якого інші потребують тільки на те, щоб привітатися. На вечірках він часто тримає її за руку, навіть незважаючи на те, що вони разом багато років. Вони поважають одне одного, ніколи не принижують.

Цього вечора відчуваю себе виснаженою. Я твереза як скло. Іноді я так кепсько почуваюся, що маю напиться; а трапляється, що мені настільки кепсько, що й краплини не проковтнути. Сьогодні ж від однієї думки про спиртне в животі все перевертається. А тверезість у вечірньому потягу — справжній виклик, особливо зараз, у таку спеку. Піт плівкою вкриває кожен сантиметр мого тіла, у роті поколює, в очах свербить, бо в куточки осипалася туш для вій.

У сумці дзеленчить телефон, я здригаюся від несподіванки. Дві дівчини, що сидять навпроти, дивляться на мене, потім одна на одну, обмінюються лукавими усмішками. Не знаю, що вони про мене думають, але впевнена — нічого приємного. Серце несамовито калатає у грудях, коли я дістаю телефон. Знаю, нічого приємного від дзвінка не варто очікувати: можливо, це Кеті, яка тактовно запитує, чи не облишу я спиртне на сьогодні? Або мама, яка повідомить, що наступного тижня буде в Лондоні, завітає до мене на роботу і ми зможемо разом пообідати. Дивлюся на екран. Телефонує Том. Я нерішуче завмираю на секунду, потім відповідаю.

— Рейчел!

За всі ці п'ять років, що ми знайомі, він ніколи не називав мене Рейчел, завжди Рейч. Іноді Шеллі, тому що знав, як я ненавиджу це

ім'я. Він сміявся, коли бачив, як я смикаюся від роздратування, а потім сама хихикаю, бо неможливо залишатися серйозною, коли він сміється.

— Рейчел, це я. — Голос у нього важкий, утомлений. — Послухай, ти маєш це облишити, домовились? — Я не відповідаю. Потяг затримує хід, і ми зупиняємося майже навпроти будинку, мого старого будинку. Мені кортить сказати йому: «Виходь на вулицю, стань на газоні». — Рейчел, ти не повинна постійно мені телефонувати. Ти маєш опанувати себе. — У горлі встав клубок, мов гладкий камінець, який не можна оминати. Не можу розмовляти. — Рейчел? Ти мене чуєш? Знаю, що в тебе не все добре, мені шкода, насправді, але... я не в змозі тобі допомогти. А твої постійні дзвінки по-справжньому засмучують Анну. Домовились? Більше я не можу тобі допомагати. Звернися до Спілки анонімних алкоголіків чи ще кудись. Будь ласка, Рейчел. Завітай сьогодні на збори анонімних алкоголіків після роботи.

Я зриваю з кінчика пальця брудний пластир, дивлюся на бліду, зморшкувату шкіру, що була під ним, на кінчику нігтя закипіла кров. Я притискаю великий палець правої руки в саму середину порізу, відчуваю, як він розходитьься: біль гарячий, різкий. Затамовую подих. З рани починає сочитися кров. Дівчата в іншому кінці вагона дивляться на мене — обличчя спантеличені.

Меган

Роком раніше

Середа, 16 травня 2012 року

Ранок

Я чую, як наближається потяг; його ритм мені відомий напам'ять. Він прискорюється, коли рушає з вокзалу Норткот, а потім, коли торохтить до рогу й починає уповільнюватися, уже не торохтить, а гуркотить; опісля іноді пронизливо скриплять гальма, коли потяг спиняється на сигнал семафора за сотню метрів від будинку. Моя кава холоне на столі, але мені приємно, тепло, тож через лінощі не переймаюся тим, щоб підвестися та зробити собі ще одну чашку.

Трапляється, що я навіть не дивлюся на потяги, які проносяться повз, а лише слухаю. Коли вранці сиджу вдома із заплющеними очима, спекотне сонце забарвлює в помаранчевий колір мої повіки, я можу бути будь-де. Чи то на півночі Іспанії, на пляжі; чи то в Італії, в національному парку Чинкве-Терре — «П'ять земель», поряд зі всіма цими гарненькими кольоровими будиночками та потягами, що возять туристів. Чи то повернутися в Голкгем, де пронизливо кричать чайки прямо на вуха, на язиці сіль, а невидимий потяг труситься іржавою колією десь за кілометр.

Сьогодні потяг не зупиняється, а повільно котиться повз. Чую стукіт коліс, майже бачу, як він хитається. Обличчя пасажирів роздивитися не можу, але знаю, що це мешканці передмістя, які щодня прямують до Юстона, щоб сісти за робочі столи, проте в мене буйна уява: мрію про екзотичні подорожі, про пригоди, що очікують наприкінці шляху. Думками я постійно подорожую до Голкгема. Так дивно, що я досі згадую це місце, такими ранками, з такою любов'ю, але згадую. Вітер,

що гуляє в траві, величезне сіро-блакитне небо над дюнами, занедбаний будинок, де водяться миші. Будинок сповнений свічок, бруду та музики. Тепер він для мене немов мрія.

Я відчуваю, як прискорено калатає серце.

Чую його кроки на сходах, він кличе мене.

— Мег, бажаєш іще кави?

Чари знято, я прокидаюся.

Вечір

Мені прохолодно через вітерець, але завдяки горілці, яку я плеснула на два пальці в мартіні, зігрілася. Сиджу на веранді, очікую на повернення Скотта. Я збираюся переконати його запросити мене на вечерю до італійського ресторану на Кінглі-роуд. Ми вже казна-скільки нікуди не ходили.

Сьогодні я майже весь день байдикувала. Я мала розібратися із заявою про вступ на курс «Тканини та матеріали» до Центрального коледжу мистецтва та дизайну імені святого Мартина. І вже почала її писати внизу, на кухні, коли почула жіночий крик. Вона так страшенно волала, що мені здалося: когось убивають. Я вибігла надвір, проте нічого не побачила.

Але й досі її чула; то було огидно, її крик пронизував, голос різкий, сповнений відчаю.

— Що ви робите? Що ви з нею робите? Віддай її мені, віддай її мені.
— І вона продовжувала волати, хоча, напевно, це тривало лише кілька секунд.

Я помчала нагору, вибігла на веранду, щоб роздивитися крізь дерева: біля паркану — двоє жінок усього за кілька будинків від нашого. Одна з них плакала — а можливо, рюмсали обидві,— до того ж щосили голосило маля.

Я розмірковувала над тим, щоб викликати поліцію, але все, здавалося, заспокоїлося. Жінка, яка кричала, забігла до будинку з дитиною на руках. Інша залишилася назовні. Вона побігла до будинку, спіткнулася, підвелася на ноги, а потім почала блукати навколо садиби.

Насправді дивно. Одному Богові відомо, що відбувалося. Але за всі тижні це найбільше потрясіння.

Мої дні порожні, тепер у мене більше немає галереї, де б я мала працювати. Насправді мені дуже її бракує. Бракує розмов із художниками. Я навіть скучила за всіма цими нудними апетитними мамочками, які, бувало, відвідували галерею з шоколадними батончиками зі «Старбакс», щоб подивитися на картини, а потім заявити подружкам, що Джессі в дитячому садочку малювала краще.

Іноді мені хочеться побачити хоча б когось з мого минулого життя, а потім думаю: а про що тепер ми говоритимемо? Вони навіть не впізнають Меган, щасливу молоду мешканку передмістя. Хай там як, не можу ризикувати та озиратися назад, це завжди погана думка. Почекаю до кінця літа, потім шукатиму роботу. Мені здається прикрим марно витратити такі довгі літні дні. Я обов'язково щось знайду, тут чи будь-де. Знаю, що обов'язково знайду.

Вівторок, 14 серпня 2012 року

Ранок

Я опиняюся перед шафою, усоте витріщаюся на вішалку з красивим одягом, ідеальний гардероб для керівника невеличкої, але сучасної галереї. І нічого з одягу не схоже на одяг «няні». Господи, навіть від самого слова мене нудить. Вдягаю джинси та футболку, зачісую волосся назад. Я навіть не беру собі клопоту накласти макіяж. Навіщо? Задля чого чепуритися? Щоб увесь день посидіти з дитиною?

Я стрімко рушаю вниз, наготові сваритися. Скотт готує на кухні каву. Він повертається з посмішкою до мене, і мій настрій тієї ж миті поліпшується. Мої скоплені губи розтягуються в посмішці. Він простягає мені каву й цілує мене.

Не варто його за це звинувачувати, це моя ідея. Я сама запропонувала стати нянею для родини, що мешкає трохи далі по вулиці. Тоді мені це здавалося дотепним. Насправді цілковите безглуздя, напевно, я збожеволіла. Знемагала від нудьги, божевілля, цікавості. Хотілося

побачити на власні очі. Мені здається, що, після того як я почула її крики надворі, мені кортіло дізнатися, що відбувається. Певна річ, я нічого не питала. Невже про таке запитують?

Скотт підтримав моє рішення — він був на сьомому небі від щастя, коли я запропонувала влаштуватися на роботу. Він вважає, що час, який я проводитиму поряд із дітьми, спонукає завести власних дітей. Насправді все виявляється навпаки: коли я виходжу з їхнього будинку — мчуся додому, дочекатися не можу, коли скину одяг, встану під душ і змию із себе запах дитини.

Я скучила за тими часами в галереї, коли чепурилася, робила зачіску, дискутувала з відвідувачами про мистецтво, фільми, про всілякі дрібниці. Після наших розмов з Анною я нічого не навчилася. Господи, вона тупа як корок! Складається таке враження, що колись вона мала про щось сказати, але наразі всі розмови лише про дитину: чи їй не холодно? Або занадто задушливо? Скільки молочка вона випила? І вона завжди поряд, тому в більшості випадків я відчуваю себе зайвою. Я маю наглядати за дитиною, коли Анна відпочиває, давати їй передихнути. Відпочити від чого, власне кажучи? До того ж вона на диво знервована. Постійно відчуваю її присутність, як вона вештається десь поблизу, смикається. Вона здригається щоразу, коли проходить потяг, тіпається, коли дзвонить телефон. Анна запевняє: діти ж такі вразливі. Не можу з нею не погодитися.

Виходжу з дому, пересуваю налиті свинцем ноги п'ятдесят метрів по Бленгейм-роуд до їхнього будинку. Нікуди не поспішаю. Сьогодні двері відчиняє не вона, а він, її чоловік. Вбраний та вже взутий Том поспішає на роботу. Йому дуже пасує костюм (він не такий красень, як Скотт: Том нижчий та більш блідий, якщо придивитися пильніше, очі трохи близько посаджені,— але симпатичний). Він дарує мені свою широку посмішку а-ля Том Круз та йде — залишаємось ми втрьох: я, вона і дитина.

Четвер, 16 серпня 2012 року

День

Я звільняюся!

Відчуваю себе набагато ліпше, якщо таке взагалі можливо. Я вільна!

Сиджу на веранді, очікую на дощ. Наді мною суцільно чорне небо, купчаться хмари, повітря важке та вологе. Десь за годину додому повернеться Скотт, змушена буду йому про все розповісти. Він посердиться хвилину-дві, а потім я все владнаю. Я не просто цілий день сидітиму вдома: складатиму плани. Я б могла записатися на курси фотографів або заснувати палатку на ринку, продавати прикраси. Могла би навчитися куховарити.

Якось один учитель у школі сказав мені, що я схильна відкривати в собі нові таланти. Тоді я не зрозуміла, що він мав на увазі, подумала, що він просто базикає, але сама ідея мені дуже сподобалася. Утікачка, коханка, дружина, офіціантка, керівник галереї, няня — і ще кілька посад проміж. Ким волюю бути завтра?

Я не збиралася звільнитися, слова самі злетіли з губ. Ми сиділи за столом на кухні, Анна тримала дитину на руках, і Том несподівано повернувся (напевно, щось забув), тож він також був присутній, смакував каву. Якесь безглуздя! Не було жодного сенсу в моїй присутності. Навіть гірше, я відчувала себе незручно: здавалося, що я вдерлася в їхню родину.

— Я знайшла іншу роботу, — сказала я, навіть як слід не поміркувавши. — Тому не зможу більше сидіти з вашою дитиною. — Анна подивилася на мене — гадаю, що не повірила. Лише відповіла:

— Який жаль! — Але я побачила, що насправді вона так не вважає. Анна, здається, зітхнула з полегшенням. Вона навіть не запитала, яку саме роботу я знайшла — і слава Богу, бо я заздалегідь не вигадала переконливу версію.

Том виглядав дещо здивованим.

— Нам вас бракуватиме, — сказав він, але це також неправда.

Єдина людина, яка насправді розчарована, — це Скотт, тож я маю щось для нього вигадати. Можливо, скажу йому, що до мене чіплявся Том. І тим покладу край розпитуванням.

Четвер, 20 вересня 2012 року

Ранок

Кілька хвилин на восьму, на вулиці прохолодно, але так красиво! Усі ці ланки дворів, одна до одної, зелені із золотом в очікуванні, поки сонячні промені-пальці виповзуть з-під залізничних колій та пробудять їх до життя. Я вже кілька годин не сплю. Безсоння. Не спала вже кілька днів. Ненавиджу такий стан, більш за все ненавиджу нічниці, коли просто лежиш у ліжку, голова обертом: тік, тік, тік, тік. У мене свербить усе тіло. Хочу поголити всю голову.

Хочеться бігти. Проїхатися в кабриолеті, але опустивши верх. Попрямувати на узбережжя — будь-яке. Хочеться прогулятися пляжем. Ми з моїм старшим братом збиралися стати мандрівниками. Ми з Беном складали такі плани. Відверто кажучи, то були здебільшого плани Бена — він такий мрійник. Ми збиралися на мотоциклах доїхати від Парижа до Лазурного берега або подорожувати в США узбережжям Тихого океану, від Сіетла до Лос-Анджелеса; ми збиралися відтворити шляхи Че Гевари від Буенос-Айреса до Каракаса. Можливо, якщо я втілила б усі ці мрії — ніколи б тут не опинилася, не відаючи, що робити далі. А можливо, якби я втілила всі ці мрії — опинилася б саме там, де й перебуваю зараз, але почувалася б цілком щасливою. Але ж не так сталося, як гадалося — Бен ніколи так і не дістався Парижа, він навіть до Кембриджа не доїхав. Він загинув на шосе А10, йому розтщило голову під колесами автопотяга.

Я щодня за ним сумую. Напевно, більше за всіх. Він залишив величезну діру в моєму житті, просто посередині моєї душі. А можливо, саме з нього все й почалося. Не знаю. Навіть мені невідомо, чи все це стосується Бена, чи всього того, що трапилося опісля, після його загибелі. Єдине мені відомо достеменно: тільки-но в мене було все добре, життя — прекрасне, і нічого більше мені не потрібно, а наступної миті я вже не можу дочекатися, коли піду геть. Мені кінець: деградує та як з гори кочує.

Тож я збираюся відвідати психотерапевта! Чудно! Може, хоч повеселюся. Я завжди вважала, що кумедно бути католиком, мати

можливість сповідатися та отримувати відпуст, коли всі гріхи прощаються й життя починається з чистого аркуша.

Певна річ, психотерапевт не те саме, що священник. Я трохи ревную, але останнім часом я не можу заснути, та й Скотт наполягає на тому, щоб я пішла. Я вже казала йому, що мені важко обговорювати зі знайомими людьми подібні речі — я навіть із ним ледь можу про це згадувати. Він відповів, що саме в цьому й річ: незнайомим людям легше відкритися. Але це не зовсім так. Людина не може бути відвертою до кінця та розповідати все. Бідолашний Скотт. Йому невідомо навіть й половини. Він настільки сильно мене кохає, що стає боляче. Не знаю, як йому вдається. Я би збожеволіла.

Але принаймні я маю щось зробити. Усі плани, які я вигадувала — курси фотографів і кулінарні курси, — правду кажучи, вони виявляються безглуздими, ніби я граю у справжнє життя, натомість щоб просто жити. Я маю знайти собі заняття, таке, щоб не викликало жодних сумнівів. Я так не можу, не можу просто бути дружиною. Не розумію, як це в жінок виходить мати в буквальному сенсі слова єдиний обов'язок — чекати. Чекати, поки чоловік повернеться додому й кохатиметься з тобою. Або так, або оглянутися навколо й знайти те, що відверне від очікування.

Вечір

Я продовжую очікувати. Зустріч було призначено ще півгодини тому, але я досі сиджу в приймальні, гортаю журнали «Вог» та розмірковую про те, щоб підвестися та піти звідси. Мені відомо, що лікарі ніколи не знають достеменно, коли закінчать прийом, але психотерапевти? Завдяки фільмам у мене склалося враження, що тебе виштовхують з кабінету, тільки-но закінчилися твої законні півгодини. Напевно, у Голлівуді не розповідають про психотерапевтів, до яких приходять люди у звичайні клініки.

Щойно я збираюся підійти до секретарки та сказати, що більше несила чекати, що я йду, як двері кабінету відчиняються, з'являється високий, довгов'язий чоловік з винуватим виразом обличчя та простягає мені руку.

— Місіс Гіпвелл, мені дуже прикро, що змусив вас чекати, — вибачається він, а я лише посміхаюся й відповідаю, що все гаразд, і сама одразу ж відчуваю, що все так і буде, бо я поряд з ним лише секунду, а вже мені легше.

Гадаю, це через голос. Ніжний та низький. З ледь помітним акцентом — нічого дивного, бо лікаря звать доктор Камаль Абдик. Припускаю, йому десь років тридцять п'ять, однак виглядає молодшим завдяки шкірі неймовірного темно-медового відтінку. У нього такі лагідні руки, що я одразу уявляю, як він мене торкається своїми довгими, витонченими пальцями. Я майже відчуваю його дотик.

Важливих тем ми не порушуємо — це лише знайомство, ми приглядаємося одне до одного. Він цікавиться, що мене непокоїть, а я розповідаю про напади паніки, безсоння, про те, що лежу перелякана в ліжку й не можу заснути. Він воліє поговорити про це детальніше, але поки я не готова. Він запитує, чи вживаю я наркотики, алкоголь. Я відповідаю, що страждаю на інші вади, перехоплюю його погляд, і, як мені здається, він розуміє, про що йдеться. А потім у мене виникає усвідомлення, що я маю ставитися до цих сеансів серйозніше, тож розповідаю про закриття галереї, про постійне відчуття нікчемності, брак напрямку, у якому маю рухатися. Про те, що надто зосереджуюся на тому, що відбувається в моїй голові. Сам він говорить мало, час від часу ставить заохочувальні запитання, але мені хочеться чути його голос, і тому, коли я йду, запитую, звідки він.

— Медстоун, — відповідає він. — Графство Кент. Але я переїхав до Корлі кілька років тому. — Він розуміє, що я запитувала не про це, і якось по-вовчому вишкіряє зуби.

Коли повертаюся додому, там на мене вже чекає Скотт, тут же пхає мені в руки келих та воліє почути всі подробиці мого візиту. Кажу, що все пройшло добре. Він розпитує про психотерапевта: чи сподобався він мені? Чи прихильно до мене поставився? «Нормально», — відповідаю я, бо не хочу, щоб мій голос звучав надто оптимістично. Він запитує, чи розмовляли ми про Бена. Скотт вважає, що річ лише в Бені. Можливо, він має рацію. Можливо, він знає мене краще, ніж мені здається.

Вівторок, 25 вересня 2012 року

Ранок

Сьогодні я підвелася рано, але мені таки вдалося кілька годин поспати — це неабияке досягнення порівняно з минулим тижнем. Коли встаю з ліжка, відчуваю себе майже свіжою, як після відпочинку, тож, замість того щоб байдикувати на веранді, я вирішила піти прогулятися.

Я замкнулася в собі, навіть цього не усвідомлюючи. Єдине, куди я ходжу в ці дні, — це крамниці, ще відвідую заняття з пілатесу¹ та сеанси психотерапевта. Іноді завітаю до Тари. Решту часу сиджу вдома. Не дивно, що я втратила спокій.

Виходжу з дому, повертаю праворуч, потім ліворуч, на Кінглі-роуд. Повз паб «Троянда». Раніше ми нерідко сюди навідувалися, але вже не пригадую, чого припинили. Мені ніколи тут не подобалося: надто багато парочок за сорок, надто багато п'ють, оглядають присутніх у спробах знайти когось ліпшого. І гадають, чи вистачить у них на це мужності. Напевно, саме тому ми й припинили його відвідувати — тому що мені там не подобалося. Повз паб, повз крамниці. Не хочу йти далеко, зроблю невелике коло, розімну ноги.

Так приємно опинитися на вулиці вранці, ще до початку занять, ще до того, як усі вирушать на роботу. Вулиці порожні та чисті, день сповнений можливостей. Я знову повертаю ліворуч, прямую до невеличкого грального майданчика, єдиного, доволі мізерного виправдання задля зеленого острівка. Зараз він порожній, але за кілька годин тут юрмитиметься малеча, матусі та няньки. Тут буде й половина дівчат, з якими ми разом відвідуємо заняття з пілатесу, з ніг до голови вдягнених у «Светі Бетті», будуть наввипередки розтягуватися, ціпко тримаючи в наманікюренних нігтиках шоколадні батончики із «Старбакс».

Повз парк прямую до Роузберрі-авеню. Якщо повернути праворуч, просунути вулицею, опинюся біля моєї галереї — те, що раніше було моєю галереєю, тепер порожня вітрина,— але я не хочу туди повертати, бо досі мені болить. Не в тому місці, не в той час — у

передмісті мистецтво нікого не цікавить: не ті економічні умови. Натомість я повертаю праворуч, повз крамницю «Теско Експрес», повз інший паб, той, куди ходять люди з цього маєтку, назад додому. Зараз я відчуваю метеликів — починаю нервуватися. Боюся нашттовхнутися на Ватсонів, тому що завжди почуваюся незручно, коли їх бачу; стає очевидно, що я не знайшла роботи, що я збрехала, бо не бажала більше на них працювати.

Правильніше сказати, відчуваю незручність, коли бачу її. Том просто не звертає на мене уваги. Але Анна, здається, усе сприймає надто близько до серця. Вона безсумнівно вважає, що моя коротка кар'єра няні закінчилася саме через неї або через її дитину. Насправді її дитина тут взагалі ні до чого, однак це маля постійно скиглило, тому його було важко полюбити. Справа набагато складніша, проте мені несила це пояснити Анні. Хай там як, але я не хочу бачити Ватсонів — вважаю, це одна з причин мого самотницького життя. Власне я сподіваюся, що вони просто переїдуть. Я знаю, їй тут не подобається: вона ненавидить цей будинок, ненавидить жити серед речей, які колись належали його колишній дружині, ненавидить потяги.

Зупиняюся на розі, вдивляюся в підземний перехід. Від цього запаху вогкості та холоду в мене завжди холодок по спині, такий, який відчуваєш, коли перегортаєш камінь, щоб побачити, що під ним: мох, черв'яки, земля. Я згадала, як ще дитиною гралася надворі, шукала разом з Беном жаб біля ставка. Рушаю далі. Вулиця порожня — жодної ознаки Тома чи Анни, і в глибині душі, яка прагне якоїсь драми, я по-справжньому розчарована.

Вечір

Тільки-но зателефонував Скотт, повідомив, що має затриматися допізна на роботі — не такі новини я бажала б чути. Я роздратована, увесь день гнівалася. Не можу заспокоїтися. Мені так кортить, щоб чоловік повернувся додому та мене заспокоїв, а тепер мине кілька годин, перш ніж він повернеться, а голова йтиме обертом, і я знаю, що на мене очікує безсонна ніч.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ